

9 PANÍ

LYRA

Vyděsí mě nyní již známý skřípavý skřek a chloupky po celém těle se mi jako poslušní vojíci postaví do pozoru. Další skřek, další a další. Přichází odněkud shora.

Aniž bychom se na tom s Booneem domluvili, sprintem vyrazíme kupředu. Skřeky se mění v kakofonii a přibližují se k nám, provázeny tichým, rytmickým duněním, v němž poznávám mávání křídel. Ti hajzlové umí létat! Jeden z nich se vrhne dolů po naší levici a Boone, aniž by zpomalil, mu nastaví loket. Po dalším hodím sekerou, ale minou. Společně se vrhneme do dveří a přistaneme přímo u nohou Titánů.

„Gratuluju,“ promluví Hestia za námi. „Odemkla jsi můj zámek.“

V tu chvíli se mi vrací moc bohyně.

Předtím, když jsem se proměnila v bohyni, jsem nejprve prakticky zemřela. Tenkrát se v mém zorném poli zvětšoval a zvětšoval bod světla, následovalo teplo, které se šířilo všude kolem, a nakonec jsem cítila pulzy energie, jako by na mě někdo použil defibrilátor.

Tentokrát je to jiné.

Mám pocit, jako by mě z hlubokého spánku probudilo ledové bodnutí dlouhou, tlustou jehlou přímo do páteře. Teplo je tady také, ale místo něj mi žilami rychle proudí chlad a cítím se, jako bych se každou chvíli měla změnit v ledovou sochu.

Po chvilce zaslechnu Booneovo zamručení a ten pocit zmizí, jako by nikdy neexistoval.

ABIGAIL OWEN

„Tohle je nové,“ zamumlá nějaká žena. Nebo spíš zašeptá.

Titánka. Některé prameny uvádějí, že tu jsou pouze Titáni, ale historie, zejména ta starověká, psaná muži, ženy často opomíjí. Tohle bude nejspíš ten případ.

„Co je tady nového?“ zamumlám a zvednu se na nohy. „Návrat božských sil ještě nikdy nikoho nebolel?“

„O to nejde,“ odvěti.

Zvednu pohled k ženě stojící asi tři metry ode mě. Je vysoká, štíhlá a horní část její lesklé tváře s propadlými lícními kostmi je skrytá za maskou sovy, která má stejnou barvu jako její hnědé vlasy. Znam jen jednu maskovanou Titánku, takže to musí být Mnemosyné, matka Múz, Titánka paměti a příběhů.

Zvedne prst připomínající dráp. Neukazuje však na nás, ale někam za nás. Otočím se, zvednu sekeru a chystám se sejmut další přízrak. Zlověstné bytosti – musí jich být stovky – však jen stojí v řadách u vchodu a v bezhlasném výkřiku otevřených úst plných ostrých tesáků na nás otáčejí své bezoké hlavy. Dovnitř nevcházejí. Jen tam stojí. Nehybně.

Někde za mnou další Titánka zašeptá: „Jak to, že má zbraň?“

A jiný Titán, který zní trochu našťavaně, řekne něco o tom, že „v tuto chvíli jsou větší problém oni“.

To mě ty příznaky pořád pronásledují? „Jo,“ odvětim mu přes rameno. „Řekla bych, že jsou sakra velký problém.“

„Pro lásku celého vesmíru, buď zticha,“ zašeptá někdo další.

Kronos řekl něco podobného těsně před zazvoněním zvonu. Hlasité zvuky zřejmě probouzejí něco, čeho se bojí i Titáni. Úžasné. Čím dál tím lepší.

Přízrak stojící vpředu udělá krok vpřed a Boone i já ustoupíme.

Jenže nezaútočí. Namísto toho se jeden po druhém ukloní.

Mně? Nebo nám?

Aspoň to tak vypadá.

Podívám se na Boonea, který jen pokrčí rameny, načež se rozhlédnu kolem sebe a spatřím, že Titáni to všechno sledují se stoickým výrazem. Nebo takhle vypadá šok božských rozměrů?

„Už něco podobného někdy udělali?“ promluví znova ten mrzutý Titán. Tiše. Mám pocit, že normálně takhle tichý nebývá.